

Žal. úřad spatřoval v tomto podání st-lově žádost, aby žal. úřad znovu sám přezkoumal své vlastní dřívější rozhodnutí ze 6. dubna 1921.

Leč, jak patrně z doslovu i obsahu tohoto podání, domáhal se v něm st-l výhradně toho, aby nss přezkoumal rozhodnutí žal. úřadu ze dne 6. dubna 1921. Podání st-lovo ze dne 21. dubna 1921 bylo tedy stížností řízenou na nss, který byl také příslušný k tomu, aby přezkoumával rozhodnutí žal. úřadu ze dne 6. dubna 1921, neboť rozhodnutí to bylo jakožto rozhodnutí administrativního výboru o výši pensijních požitků bývalého župního zaměstnance konečným rozhodnutím úřadu správního (§ 45 zák. čl. XXVI: 1896 a § 5 zák. ze dne 22. října 1875 č. 36 ř. z. ex 1876 a § 2 zák. ze dne 2. listopadu 1918 č. 3 Sb.).

Jestliže však st-l ve svrchu zmíněném podání vůbec nežádal, aby žal. úřad sám přezkoumával své dřívější rozhodnutí ze dne 6. dubna 1921, nýbrž domáhal-li se v podání tom výhradně toho, aby toto rozhodnutí přezkoumal nss, který, jak uvedeno, byl k přezkoumání tohoto rozhodnutí také příslušným — pak nesměl žal. úřad sám o podání tom meritorně vůbec jednati. Učinil-li tak, překročil meze své úřední pravomoci a jest výrok jeho absolutně zmatečný.

Bylo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle §u 7 zák. o ss, aniž se nss mohl zabývati meritorními námitkami stížnosti.

Nss nemohl ovšem v daném případě podrobiti své kognici ani dřívější rozhodnutí žal. úřadu ze dne 6. dubna 1921, neboť ono podání st-lovo ze dne 21. dubna 1921, které — jak svrchu uvedeno — jest podle svého obsahu stížností řízenou na nss, nebylo u soudu podáno ve lhůtě stanovené v §u 14 zák. o ss. Že se tak nestalo, zavinil však žal. úřad sám, připojiv k svému rozhodnutí ze dne 6. dubna 1921 zřejmě nesprávné poučení o lhůtě a místu podání stížnosti k nss-u. Z tohoto nesprávného poučení nemůže ovšem straně vzejíti újma.

Bude tedy nyní náležeti žal. úřadu, aby své dřívější rozhodnutí ze dne 6. dubna 1921 znovu st-li intimoval a tak mu umožnil dovolati se proti tomuto rozhodnutí ochrany u nss.

Č. 2333.

Policejní věci trestní. — Valutové věci: Kdy lze mluvit a nedovoleném obchodu s cizími valutami?

(Nález ze dne 8. května 1923 č. 7724.)

V ě c: Jindřich K. v Berehově (adv. Dr. Arm. Lebenhart z Prahy) proti civilní správě Podkarpatské Rusi stran valutového přestupku.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná:

D ů v o d y: Rozsudkem hlavního policejního kapitanátu v Beregsásu uznán st-l vinným přestupkem § 3 nař. vlády ze dne 28. listopadu 1919 č. 644 Sb., jelikož se dle provedeného úředního šetření zabýval osobně nedovolenými obchody s cizími valutami přes to, že k těmto obchodům nebyl ani oprávněn ani splnomocněn; že valutovými obchody se zabýval, svědčí jeho vlastní doznání, že měl v úmyslu peníze nalezené vyměnit a že byl jako obchodník s valutami znám; odsouzen byl

k trestu na svobodě a k peněžitě pokutě dle § 21 cit. nař.; zabavené 200 leie prohlášeny za propadlé.

V odvolání tvrdil st-l, že rozsudek se o penězích 200 leí nezmiňuje a obracel se proti méritu rozsudku týkajícího se také 56 kusů rak.-uh. nekolkovaných bankovek po 1.000 K.

Županský úřad rozsudek I. stolice potud změnil, že st-le uznal vinným přestupkem vytčeným pouze pokud se týče 200 leí, trest původně vyměřený zmírnil na 1.000 K a vězení 30 dnů a 200 leí prohlásil za propadlé. Rozsudek byl odůvodněn takto:

Dlužno bylo uznati právem, jak uvedeno, protože spáchání přestupku bylo v průběhu vyšetřování dokázáno, zejména když dne 8. června 1920 našli detektivové u obviněného uvedenou cizí valutu, což i obviněný sám přiznává a není s to dokázati, jakým způsobem jí nabyl, poněvadž okolnost, že bylo v jeho restauraci mnoho rumunských hostů, není dokázána a kdyby to i pravda bylo, nelze tuto okolnost přijmouti za omluvu. Obviněný byl povinen tyto rumunské občany poslati do banky, aby si vyměnili svoji cizí valutu a sám nesměl jiných peněz přijímati než čsl.

Žal. úřad nevyhověl odvolání z důvodů rozhodnutí v odpor vzatého a rozhodnutí v plném znění potvrdil.

Stížnost proti tomuto rozhodnutí vytýká, že — — —

4. oněch 200 leí nabyto bylo sestrami tržbou v hostinci, hostinec jest u hranic, kamž přijde mnoho hostů Rumunů, kteří útratu platí leí nemající čsl. platidla a to proto, ježto banky v době oné bývají již zavřeny, peníze ony byly st-lem pouze do uschování od sester přijaty; v tomto faktu pak neprávem spatřuje nař. rozhodnutí tajný obchod s cizí valutou.

Rozhoduje o námitkách stížnosti veden byl nss těmito úvahami: — — — — —

Ad 4. — — — — — Námitku tu nelze uznati důvodnou, neboť dle protokolu ze dne 24. června 1921 doznal st-l, že ony leie stržil částečně osobně, částečně dostal od sester k uschování, stržené leie že vracel obyčejně opět rumunským hostům aneb je vyměňoval u nějakého agenta bankovního a že takto vyměňoval denně stržený obnos 200 — 300 leí, což potvrdili také vývodní svědci Edita R., Sáli R. a Arnold G.; doznal pak dále, že měl v úmyslu peníze u něho nalezené vyměnit.

V těchto okolnostech a v uvážení, že st-l byl, jak sám doznal a svědky bylo stvrzeno, pokladníkem v obchodě (hostinci) sester, měl žal. úřad dostatečný podklad pro svůj úsudek, že st-l disponoval s cizím platidlem k účelům jiným, než které jsou uznány v §§ 3 a 4 cit. nař. za přípustné. Předpisy tyto uvádějí, které dispozice s cizími platidly a k jakým účelům jsou přípustny a to dispozice jen osob tam vytčených. Není tudíž jiná osoba k dispozicím s cizími platidly oprávněna a mohl st-l ztržené leie jenom odvésti ústavům neb osobám dle cit. nařízení k příjmu jich oprávněným.

Za takového stavu věcí měl žal. úřad dostatečný předpoklad pro svůj výrok, že jednáním st-le jsou přestoupeny předpisy cit. nařízení o obchodě s cizozemskými platidly. — — — — —